

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

Organisoikaa joukkojen kapina marxismi-leninismi-maoismin lipun alle!

Tänä vappuna me, Kansainvälinen Kommunistien Liitto (KKL), tervehdimme kiihkeällä kommunistisella palolla luokkaamme, kansainvälistä proletariaattia ja kaikkia maailman sorrettuja kansakuntia ja kansoja. Tervehdimme asetovereitamme koko kansainvälisessä kommunistisessa liikkeessä, kaikkia kommunistisia puolueita ja järjestöjä, jotka taistelevat nostaakseen uusiin korkeuksiin sotaosan retkemme kohti yhteistä päämääräämme, kommunismia, aina lopulliseen voittoomme saakka. Tervehdimme työläisten ja talonpoikien aseellisia osastoja, jotka taistelevat sankarillisesti kansansodissa sekä kommunistien johdon alaisuudessa käytävissä aseellisissa taisteluissa proletaarisen ideologian perustalla. Tervehdimme kansanvallan elimiä, jotka ovat olemassa useissa kehitysvaiheissaan maissa, joissa kommunistit ovat tarttuneet aseisiin ja tuhoavat vanhan taantumuksellisen vallan. Tervehdimme kaikkia niitä vallankumouksellisia ja aitoja demokraatteja, jotka kaikkialla maailmassa tekevät korkeimpia uhrauksia yhdessä kanssamme herkeämättömässä taistelussa imperialismia, revisionismia ja taantumusta vastaan.

Tänään marssimme rinta rinnan leimuavan punaisen sirppi- ja vasaralippumme alla, päättäväisempinä kuin koskaan päättääksemme vuosituhansia vanha ihmisen riisto ihmisen toimesta, täynnä vallankumouksellista optimismia ja täysin vakuuttuneina asiamme oikeellisuudesta. Tänään on meidän päivämme, päivä, jona keräämme voimamme ja näemme silmiemme edessä riveiltään kasvavan, muodostumassa

olevan kansainvälisen vallankumouksellisen joukko-osaston, joka on päättänyt vallata taivaat.

Olosuhteet proletarisen maailmanvallankumouksen kehitykselle ovat erinomaiset, olemme myötätuulessa, ja katsaus maailmantilanteeseen ei voi kuin vahvistaa tämän.

Nykymaailma on imperialismiin yleiskriisin, sen kiihtyvän mätänemisen ja alati kasvavan loismaisuuden leimaama

Yhdysvaltalainen imperialismi, jonka poliittisena johtona toimii Trumpin hallinto, yrittää tällä hetkellä epätoivoisesti uudelleenjärjestää talouttaan ajamalla läpi muutoksia maailmanmarkkinoilla asemien uudelleenvaltaamiseksi, tiukentaakseen otettaan sorretuista kansakunnista ja hajottaakseen imperialististen kilpailijoidensa liittoumat ja koalitiot, pääkohteenaan kiinalainen sosiali-imperialismi. Tästä syystä se soveltaa ”tykkivenediplomatiaksi” kutsuttua taktiikkaa, käyttäen hyväkseen sitä, että se on pääasiallinen pääoman viejä maailmassa ja ”maailman suurin kuluttaja” (suurin loinen). Trumpin hallinnon poliittiset, taloudelliset ja sotilaalliset toimet, olivatpa ne sitten toisen maailmansodan jälkeen pystytettyjen instituutioiden (kuten YK:n) kasvava kiistäminen, kuohunta NATO:ssa tai tullit, eivät ole ilmausta kansanmurhaisen epäsikiö Trumpin mielenvikaisesta luonteesta, vaan Republikaanipuolueen poliittisesti edustaman Yhdysvaltain finanssipääoman fraktion tietoisesta suunnitelmasta. Kuitenkin jenkki-imperialismi on maailman kansojen piirittämä, ja hänen hillittömät toimensa ovat kasvavassa määrin eristäneet hänet muista imperialistisista maista; itseasiassa, hänen valtansa vähenee jatkuvasti ja maailman kansojen Yhdysvaltain johtamien imperialistien vastainen yhteisrintama laajenee ja tulee laajentumaan jatkuvasti. Jenkki-imperialismi on maailman kansojen päävihollinen ja toimii maailman vastavallankumouksen santarmina.

Kommunistien tulee osoittaa selvästi joukoille, että keskittyminen Trumpiin ja apartheid-perillinen Muskiin sekä ”oligarkkien” väitettyyn uhkaan (aivan kuin imperialistinen valtio ei aina edustaisi finanssioligarkian intressejä) sekä ”fasismin uhkaan” merkitsee Demokraattipuolueen perässä laahustamista ja yhdysvaltalaisen imperialismiin valkopesemistä. Niin ”hurmaava”, ”demokraattinen” ja ”edistyksellinen” Obama ei ollut lainkaan Trumpia parempi; molemmat ovat sotaa lietsovia joukkomurhaajia, molemmat edustavat maailmanhistorian hirveimmän loisen intressejä. Jokainen Yhdysvaltain hallinto tulee olemaan juuri tätä, imperialistisen valtion intressien poliittista hallintaa, ne palvelevat sen tavoitteita ja päämääriä ja tulevat aina olemaan maailman sorrettujen kansakuntien ja kansojen arkkivihollisia.

Imperialistien välinen kilpataistelu nousee uusiin korkeuksiin, yhdysvaltalainen imperialismi yrittää ylläpitää murenevaa valtaansa useilla eri tavoilla ja neutralisoida kasvavat kilpailijansa. Kuitenkaan mikään muista imperialistivalloista ei ole lyhyellä

aikavälillä kykeneväinen haastamaan yhdysvaltalaisen imperialismiin, joka hallitsee imperialistista järjestelmää, poliittista, taloudellista ja sotilaallista ylivaltaa.

Erityisesti vuoden 2008 kriisistä alkaen taloudelliset, poliittiset ja sotilaalliset kriisit ovat ravistelleet imperialistista järjestelmää. Yhdysvaltain hegemonisen aseman taantumistendenssin myötä uusia polarisaatioita ja liittoumia nousee imperialistisen maailmanjärjestelmän sisällä. Kiinalainen sosiali-imperialismi yrittää yhä enemmän – vehkeilyn ja taistelun dynamiikan puitteissa – päästä mukaan kilpailuun Yhdysvaltain kanssa. Venäläinen imperialismi on lisännyt sotilaallisia liikkeitään Yhdysvaltain NATO:n kautta johtaman ”läntisen” imperialismiin laajentumista vastaan ja imperialistien väliset konfliktit ovat saavuttaneet uuden ulottuvuuden, erityisesti Ukrainan sodan myötä. Samalla, kun EU:n imperialistivallat (erityisesti Saksa ja Ranska) ovat jälleen mukana yhdysvaltalaisen imperialismiin taloudellisissa ja sotilaallisissa liikkeissä Ukrainan sodan myötä, ne yrittävät myös saavuttaa omaa sotilaallista painoarvoa.

Sosiali-imperialistinen Kiina, sisäisten ristiriitojensa keskellä, on jenkkiä manöövereiden patoama eikä voi saavuttaa sellaista kasvun tasoa, jota se tarvitsee saavuttaakseen supervallan tason, ollen kiinteistösektorin kriisin ravisteleva ja epäonnistuen stimuloimaan kipeästi kaivattua kotimaankulutusta. Japanin talous on enemmän yhteydessä Yhdysvaltain talouteen kuin koskaan, sillä viimeksi mainittu on suurin sijoittaja maassa viimeisen viiden vuoden aikana ja Japanin poliittiset ja sotilaalliset valmiudet ovat mitättömät verrattuna Kiinaan, ja näin Japani on täysin riippuvainen Yhdysvaltojen ”suojeluksesta”. Saksa potee täysimittaista taantumaa kolmatta vuotta peräkkäin, sen tärkein kauppakumppani on Yhdysvallat ja mikä tahansa häiriö teollisuusviennin saralla aiheuttaisi vakavia seurauksia ”yhteiskuntarauhalle” maassa, mikä on saksalaisen porvariston pääasiallinen poliittinen huoli; samalla se kohtaa poliittisia ongelmia ”vakaan” hallituksen muodostamisessa ja tarpeen ”normalisoida” AfD:n äärioikeistolaiset, Ranska kohtaa kasautuvia taloudellisia ongelmia ja yrittää käyttää epätoivoisesti suhteellista sotilaallista mahtiaan neuvotteluvaltina EU:ssa, ja sillä on vakavia sisäisiä ongelmia presidentin ja parlamentin välisessä konfliktissa (jopa niin, että huhtikuussa se kielsi tärkeää ehdokasta asettumasta ehdolle seuraavissa presidentinvaaleissa). Koko ”Euroopan unioni” on yksi sekasotku, kykenemätön ratkomaan mitään suurista ongelmistaan johtuen sen sisäisistä ristiriidoista; ainoa, minkä se on pystynyt saavuttamaan hiljattain, lukuunottamatta siirtolaisten jatkuvia joukkomurhia Välimerellä, on röyhkeä väliintulo Romanian vaaleissa, mikä on maan suvereniteetin täydellistä kiistämistä; ns. ”Re-Arm Europe” -projekti perustuu enimmäkseen rahoitukseen, jolle ei ole annettu mitään pohjaa, ilmoitetusta 800 miljardista eurosta 650 miljardille eurolle ei ole mitään katetta. Italiassa on valtava velkaongelma ja se yrittää pitää yllä mahdollisimman hyviä välejä Yhdysvaltoihin, käyttääkseen tätä päästäkseen parempiin asemiin ”EU:n” sisäisessä taistelussa. Ainoa mahdollisuus

Yhdistyneelle Kuningaskunnalle asemansa säilyttämiseksi maailmassa on Yhdysvaltain siivellä ja se ei voi saavuttaa mitään toimimatta vehkeilyssä muiden imperialistien kanssa. Kanada voi vain protestoida, kun sen suvereniteetti kyseenalaistetaan avoimesti ja Yhdysvaltain hallinto nöyryyttää sitä uudelleen ja uudelleen. Ja lopulta, Venäjä, ainoa imperialistivalta, joka mahtaa jotakin Yhdysvalloille, mitä tulee sotilaalliseen voimaan johtuen sen ydinasearsenaalista, on jumissa hyökkäyssodassaan Ukrainaa vastaan ja maksaa korkeaa hintaa tästä epäoikeutetusta sodasta.

Lähi-idässä, Afrikassa ja Aasiassa imperialistien välinen taistelu vaikutusvallasta on kiihtynyt ja sotilaalliset väliintulot ovat laajamittaisia. Nämä kehitykset johtavat imperialistivaltojen välisten ristiriitojen voimistumiseen. Yhdellä puolen on NATO:n komponentti, jota johtaa Yhdysvallat ja sen liittolaiset (Iso-Britannia, Saksa, Ranska, Kanada, Japani, Australia, jne.) ja toisella puolen Kiinaan ja Venäjään keskittynyt imperialistinen komponentti. Nämä komponentit eivät ole nähtävissä vain Euroopassa vaan myös Aasian-Tyynenmeren alueella. Yhdysvaltain politiikka Kiinan patoamiseksi on johtanut sotilasliittoihin sellaisten maiden välillä kuten Japani, Australia, Yhdistynyt Kuningaskunta ja Kanada. Sen jälkeen, kun Kiina ilmaantui näyttämölle yhtenä suurista pelureista, Yhdysvallat ja sen liittolaiset ovat määritelleet sen strategiseksi uhaksi ja pyrkineet patoamaan sitä. Näiden ristiriitojen voimistuminen luo mahdollisuuden uudelle sodan kuumalle alueelle Aasian-Tyynenmeren alueella.

Lyhyesti sanottuna, voimatasapaino imperialistisen maailmanjärjestyksen sisällä tapaa muuttua, mutta tähän mennessä yksikään merkittävistä imperialistivalloista ei ole kykenevä aloittamaan uutta maailmansotaa yhdysvaltalaisen imperialismin haastamiseksi. Näin ollen pelkoa lietsova propaganda vain ohjaa huomion muualle päätendenssistä, joka on vallankumous. Kuitenkin, kärjistyvien ristiriitojen tilanteessa vaara uusille ja yhä suuremmille imperialistisille sodille (jopa maailmansodalle) on kasvanut, ja kipinä, joka sytyttää sen, voi syttyä minä tahansa hetkenä nykytilanteessa. Kommunistien tulee tarttua vallankumoukseen päätendenssinä ollakseen tilanteen tasalla.

Sodat, joita imperialistit sytyttävät sorretuissa kansakunnissa osana kilpataisteluaan ja ilmauksena pyrkimyksestään maailman uudelleenjakamiseksi ovat perustavanlaatuisesti ryöstösotia ja palvelevat suoralle tai epäsuoralle aggressiolle altistettujen maiden alistamista. Sodat ja aseelliset konfliktit, jotka esiintyvät Afrikassa pohjoisesta Libyasta eteläiseen Mozambikiin, Sahelistä lännessä Somaliaan idässä, ovat kaikki tämänluontoisia. Sama pätee sotien ja aseellisten konfliktien kohdalla Palestiinasta Myanmariin. Edelleen, elämme ajanjaksoa, jolloin käydään ja valmistellaan yhä enemmän sotia, imperialistista aggressiota, sotilaallisia väliintuloja ja vallankaappauksia käynnistetään. Nämä sodat ovat nykyaikaisia siirtomaasotia, ja käsitteellä ”proxy-sodat” pyritään peittämään tämä tosiasia. Ne, jotka uskovat

imperialistiseen valheeseen ”historian lopusta” ja ”kapitalismin voitosta”, jotka yhdysvaltalainen imperialismi julisti 1990-luvulla, ”unohtavat” aina kansakuntien ja maiden taistelun itsenäisyytensä ja vapautuksensa puolesta; heidän käsityksissään ei oteta huomioon historian päätekijöitä, joukkoja, ja näin kansojen halu vallankumoukseen sivuutetaan. Mutta kerta toisensa jälkeen todellisuus kääntyy norsunluutorneissa istuvia ajattelijoita vastaan.

Kaikkialla maailmassa joukot ovat liikkeellä ja nousevat kapinaan

Kreikan historian valtavin yleislakko ja kansan protesti tapahtui tämän vuoden huhtikuussa. Useissa muissakin maissa, kuten Argentiinassa, Intiassa ja Etelä-Afrikassa yleislakot ja lakkoliike kohdistuivat hallitsevien luokkien hyökkäyksiä ja niiden hallituksia vastaan. Valtavat kansan protestit kehittyvät Serbiassa. Kansannousu Bangladeshissa, joka kaatoi hallituksen. Joukkotaistelut Turkissa, jotka ovat tuoneet laajojen kansankerrosten vihan kaduille. Kaikki nämä ovat vain joitakin viimeaikaisia esimerkkejä. Kun ryöstö ja modernit siirtomaasodat kiihtyvät ja sorrettujen kansakuntien väestö kasvaa, köyhyyden lisääntyessä, joukkojen vallankumouksellinen potentiaali kasvaa pisteeseen, jossa ihmiset mieluummin kuolevat taistellen kuin nääntyvät nälkään. Tämä on perustana anti-imperialistisille taisteluille, kansallisille vapautussodille, vastarinnalle ja vallankumouksille yleensä.

Sellaiset yritykset, kuten salaliitto kurdien kansakunnan sankarillisen taistelun itsemääräämisoikeuden puolesta likvidoimiseksi, jota Turkin valtio ja sen imperialistiset isännät ajavat, eivät koskaan menesty. Taistelu saattaa käydä läpi monimutkaisia käännteitä, mutta lopulta valheelliset johtajat paljastetaan täysin ja joukot seuraavat niitä, jotka ovat asiansa todellisia urhoja, kommunisteja. Imperialistinen vastakumouksellinen ”rauhansopimusten” taktiikka voi muodostaa takaiskuja, kuten kävi Nepalissa, mutta se ei voi koskaan kääntää historian virtaa. Kysymys on aina oikean johdon välttämättömyydestä.

Palestiinan kansan sankarillinen taistelu Israelin valtion hyökkäystä vastaan, hyökkäystä, jota yhdysvaltalainen imperialismi edistää ja ohjaa, on loistava esimerkki ei ainoastaan rohkeudesta ja päättäväisyydestä, vaan myös siitä tosiasiasta, että sorretty kansa, niin kauan, kun se pitää tiukasti kiinni aseistaan, nojaa omiin voimiinsa ja ylläpitää yhteisrintamaa vihollista vastaan, pystyy vastustamaan ja lyömään jokaisen imperialismin kansanmurhaisen teurastuksen. Silti, vaikka vastarinta onkin ehto vapautukselle, se ei ole sama asia. Huolimatta kaikesta loistostaan, Palestiinan kansallisen vastarinnan rintama ei pysty nykyisessä koostumuksessaan johtamaan Palestiinan kansanjoukkojen taistelua lopulliseen voittoon sekä Palestiinan täyteen kansalliseen ja uusdemokraattiseen vapautukseen. Kansallinen vapautussota, joka täyttää demokraattisen vallankumouksen tehtävät, on välttämätön Israelin valtion ja sen imperialististen isäntien murskaamiseksi ja lyömiseksi. Imperialismin ja proletaarisen vallankumouksen aikakaudella tämä

tehtävä voi tulla täytetyksi vain proletariaatin johdon alaisuudessa. Ilman kommunistista puoluetta, jonka tänä päivänä täytyy välttämättä olla marxilais-leniniläis-maolainen puolue, joka kehittää kansansotaa ja johtaa tehokkaasti yhteisrintamaa, Palestiinan vapautus ei voi saavuttaa täydellistä voittoa imperialismiin ikeestä. Vain kommunistinen puolue, joka soveltaa luovasti marxismi-leninismi-maoismia ottaen huomioon historiallisen ajankohdan ja kansalliset olosuhteet, keskellä sotaa, voi ratkaista minkä tahansa vallankumouksen käsillä olevat tehtävät, olipa kyse sitten demokraattisesta tai sosialistisesta vallankumouksesta, ja tämä totuus on universaali ja vailla poikkeusta. Kaikkien kommunistien ja vallankumouksellisten tulee tukea Palestiinan kansallista vastarinnan rintamaa ilman mitään pelkurimaisia varauksia, puolustaa sitä petturimaisilta opportunistisilta hyökkäyksiltä ja samalla kaksinkertaistaa ponnistuksemme tukea Palestiinan kommunistien taistelua heidän marxilais-leniniläis-maolaisen puolueensa rekonstituomisen puolesta.

Palestiinan kansallisen vastarinnan rintaman eppinen taistelu on lietsonut anti-imperialistisen taistelun nousua koko maailmassa, vaihdellen Jemenin ja Irakin kansojen aseellisesta solidaarisuudesta miljoonien mobilisaatioihin imperialismiin keskuslinnoituksissa. Tämän liikkeen täytyy ja se tulee liittymään yhteen kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellisen liikkeen kanssa. Tältä kannalta kansansotia johtavien marxilais-leniniläis-maolaisten kommunististen puolueiden eturivin taistelut ovat ratkaisevassa roolissa.

Maolaiset kansansodat ovat loistavia toivon majakkoja, jotka näyttävät tien, jota seurata, jonka kautta kansallinen vapautus imperialismiin ylläpitämästä puolikolonialismiin ja puolifeodalismiin ikeestä voidaan saavuttaa voittoisan demokraattisen vallankumouksen kautta. Tarvitsemme lisää näitä ja sitä, että ne liittyvät yhteen käynnissä olevien sorrettujen kansakuntien ja kansojen kansallisten vapautustaisteluiden kanssa mahtavaksi myrskyksi, joka pyyhkii imperialismiin pois maan päältä. Tässä kontekstissa tilanne Latinalaisessa Amerikassa ansaitsee maailman kommunistien ja vallankumouksellisten erikoishuomiota.

Etelä-Amerikassa hätätilalainsäädäntö on voimassa niin Ecuadorissa kuin Perussa. Argentiinassa köyhyyden määrä nousee pilviin, joukot nousevat kasvavissa määrin voimakkaaseen kansan protestiin. Venezuela ei rauhoitu, ja rajakiista Guyanan kanssa saattaa eskaloitua aseelliseksi yhteenotoksi milloin tahansa. Kolumbiassa Petron hallinto – joka, huolimatta sen demagogiikasta, ei edusta mitään muuta kuin byrokraattisten kapitalistien ja suurmaanomistajien intressejä imperialismiin, pääasiassa yhdysvaltalaisen imperialismiin, palveluksessa – ei pysty rauhoittamaan maata, ja aseellisen taistelun lieskat eivät ole hävinneet. Boliviassa konfliktit hallitsevien luokkien keskuudessa ratkaistaan väkivalloin, ja hetki, jona joukot eivät enää siedä tulla asetetuksi toisiaan vastaan, lähestyy päivä päivältä. Paraguayssa sissitaistelu jatkuu. Chilessä taistelu maasta kiihtyy ja aseellinen taistelu maaseudulla

on jo todellisuutta. Kaikkein tärkeimpänä nykyhetkessä mahtava kansannousu on alkanut Brazilian maaseudulla, ja asetta kantavat köyhät talonpojat lyövät taistellen takaisin suurmaanomistajien roistot sekä niitä tukevat poliisin ja asevoimat, kontekstissa, jossa kansan protestin aalto kasvaa kaikkialla maassa. Opportunisti Luiz Inacion, imperialismiin, pääasiassa jenkki-imperialismin palvelijan, taantumuksellinen hallinto ei ole voinut saavuttaa muuta kuin epäonnistumisia yrittäessään estää joukkoja kapinoimasta.

Keski-Amerikassa hätätilalainsäädäntö on voimassa El Salvadorissa, ja ääritantumuksellinen hallinto on julistanut sodan köyhiä vastaan. Meksikossa aidot sotaherrat, joita imperialististen maiden huumeidenkäyttö rahoittaa, käyvät sotaa kansaa vastaan, ja inhottavin ja julmin sotaherra kaikista on liittovaltio itse. Joukot Guatemalassa ja työläiset Panamassa jatkavat taistelua jatkuvasti heikentyviä olosuhteita, köyhyyttä ja kurjuutta vastaan.

Antilleilla (Karibiansaarilla) Haitin riesana ovat kilpailevien taantumuksellisten välisen sisällissodan kauhut, joita imperialistinen väliintulo kiihdyttää. Kuuban hallinto ei pysty turvaamaan sähkön perustarvetta kansalle, ja kun joukot protestoivat, heitä kohtaa revisionistien raivokas repressio.

Kaikki tämä tapahtuu byrokraattisen kapitalismin syvän kriisin ja yhdysvaltalaisen imperialismiin kasvavan aggression kontekstissa, näiden kiihdyttäessä epävakautta ja moninkertaistaessa räjähdysherkkyyden koko maanosassa. Tällä alueella talonpoikien, pääasiassa köyhien talonpoikien, taistelu on demokraattisen vallankumouksen päävoima. Tällä hetkellä vallankumouksellinen tilanne epätasaisessa kehityksessä maailmassa saa tiivistetyn ilmauksen Aasian, Afrikan ja Latinalaisen Amerikan sorretuissa kansakunnissa.

Tärkeä strateginen vahvuus kansainväliselle kommunistiselle liikkeelle tänä päivänä ovat KKL:n puolueet ja järjestöt, jotka toimivat Rio Grandelta Tulimaahan. Ei voida tyytyä sanomaan, että Latinalaisessa Amerikassa preeria on kuivaa, tarkemmin ottaen koko alue on ruutitynnyri, joka on valmis räjähtämään vallankumoukselliseen rajuilmaan. Maolaiset toimivat tällä perustalla mobilisoiden, politisoiden, organisoiden ja, kasvavissa määrin, aseistaen joukkoja, pääasiassa köyhiä talonpoikia, demokraattisen vallankumouksen päävoimaa, pitäen näköalana järkähtämättä kansansodan aloittamisen. Ilman epäilyksenkään häivää tässä on kaikkein tärkein tuki, joka voidaan antaa tovereille, jotka käyvät kansansotia Aasiassa tänä päivänä.

Marcosin taantumuksellinen hallinto, imperialismiin lakeija, kiihdyttää kansanvastaista sotaa vastavallankumouksellisten kampanjoiden kautta, pääasiallisena kohteenaan kommunistit, samalla myyden maan ja yrittäen muuttaa sen imperialistien sotavalmisteluiden tukialueeksi. Filippiinien Kommunistinen Puolue, työtätekevät ja vallankumoukselliset joukot sen alaisuudessa ja Uusi Kansanarmeija (NPA), joka on käynyt pitkällistä kansansotaa yli 56 vuoden ajan ovat

suurin sisäinen uhka byrokraattis-kapitalististen hallitsijoiden ryöstö- ja sotasuunnitelmille. Väärät lupaukset ja ilmoitetut myönnytykset ”armahduksen” muodossa paljastettiin eräänä kymmenistä huijauksista, joita Marcosin hallinto levittää kylvääkseen hämmennystä joukkojen keskuudessa. ”Suunnitelma kommunistisen puolueen lyömiseksi” epäonnistuu kuten aikaisemmatkin, ja vastavallankumouksellisten kampanjoiden kiihdyttäminen johtaa jo nyt kansansodan voimistumiseen, rektifikaatiokampanjaan, joka antaa sysäystä edistymiselle demokraattisen vallankumouksen, pääasiassa agraarivallankumouksen, eri aspekteissa. Tuomitsemme myös murhanhimoisen ”Operaatio Kagaarin”, jota vanha byrokraattis-kapitalistinen ja ääritaanomuksellinen valtio kehittää kansanjoukkoja vastaan Intiassa. Vastavallankumouksellisia kampanjoita, kuten Operaatio Kagaar – kiihtyvä kansanvastainen sota ja tuhoamiskampanja – voimistetaan samalla, kun brahmanistis-hindufasistisen valtion yleistä militarisaatiota ja korporativisaatiota nostetaan. Heidän tavoitteensa ”kansansodan tuhoamisesta” tulee kärsimään tappion – kuten tuli osoitetuksi voimaperäisesti ”Operaatio Green Huntin” yhteydessä. Täynnä proletaarisen internationalismin henkeä kutsumme puolustamaan ja tukemaan kansansotia Intiassa ja Filippiineillä kaikin keinoin. Ilmaissimme täyden vakuuttuneisuutemme siitä, että kaikki vihollisen suunnitelmat tullaan murskaamaan, ja kansansodat, näiden maiden joukkojen voimakkaalla tuella ja maailman kommunistien ja vallankumouksellisten solidaarisuudella, kehittyvät ja murskaavat vanhan järjestyksen ja pystyttävät kansojen uudemman demokraattisen vallan.

Imperialistisissa maissa porvaristo käy kampanjaan kalliisti voitettuja demokraattisia ja työläisten oikeuksia vastaan. Kriisin purkaminen työväenluokan ja laajojen kansankerrosten kannettavaksi saa vastaansa lisääntyvät työläisten taistelut ja lakot, samalla, kun viha näitä valheellisia ”demokratioita” vastaan ja niiden hylkääminen syventää parlamentarismen kriisiä, jossa imperialistien sisäsyntyinen tendenssi kohti fasismia ja taantumuksellistumista käy yhä avoimemmin ilmi. Sensuuri ja repressio demokraattisia ja anti-imperialistisia liikkeitä vastaan, kuten esimerkiksi Ranskassa tai Irlannissa, saa vastaansa protesteja ja väitetyt ”demokraattisen” järjestyksen paljastamisen. Kampanja tunnetun anti-imperialisti Georges Ibrahim Abdallahin vapauttamisen puolesta mobilisoi tuhansia kautta maan, kommunistien ottaessa tärkeän roolin. Imperialistinen militarisaatio ja sotakaluston vienti Ukrainaan tai Israeliin on saanut vastaansa työläisten saartoja ja lakkoja Englannissa ja Italiassa. Belgiassa työläiset ovat taistelleet yleislakossa eläkeiän korottamista vastaan osana ”eläkeuudistusta”. Laajamittaiset protestit ovat kehittyneet joukkoirtisanomisia ja deindustrialisaatiota vastaan Yhdysvalloissa, Englannissa, Saksassa tai Itävallassa. Espanjassa työläiset ja joukot vastustivat porvariston ”kriisin hallitsemista”, joka aiheutti satojen ihmisten murhaamisen tulvissa pääasiassa Valenciassa, jossa eivät vain porvarilliset puolueet, vaan myös kuningas, tulivat joukkojen kiivaasti torjumaksi. Selvästi mitattavissa oleva kasvu työtaisteluissa ja joukkoliikkeissä imperialistisissa maissa paljastaa opportunistisen ja revisionistisen valheen

työväenluokan ”epäaktiivisuudesta” ja ”passiivisuudesta” ja sen vallankumouksellisen roolin kiistämisen imperialistisissa maissa. Vanha voima työväenluokan patoamiseksi ja integroimiseksi – sosialidemokratia – on syvässä kriisissä ja enenevissä määrin kyvytön täyttämään roolinsa imperialistisen porvariston palveluksessa, mistä syystä myös erityisesti oikeistopuolueita valmistellaan vaihtoehtona ”vakaudelle”. Opportunistit ja ns. ”liberaali vasemmisto” paljastavat itsensä mätänä vanhan ”porvarillis-demokraattisen” järjestyksen perässälaahustajina, tukien porvariston vallassa olevia fraktioita ”fasismia” vastaan. Vaalitulokset ja työläis- ja kansanliikkeiden sisäiset dynamiikat osoittavat, että sosialidemokratia ja opportunisti ovat kasvavissa määrin menettämässä tai menettäneet hegemonisen asemansa työväenliikkeessä, ja epäonnistuu yhä enemmän joukkoliikkeiden patoamisessa, mikä johtaa tiettyyn ”tyhjiöön” ja lisää sorrettujen ”korpilakkoja” ja muita itsenäisiä toimia. Potentiaali sille, että kommunistit levittävät juuriaan työväenluokan ja kansanjoukkojen keskuudessa on suotuista, heidän täytyy organisoiua ja saavuttaa vahvat juuret proletariaatissa, jolla ei ole muuta menetettävää kuin kahleensa, ja takoa tätä johdonmukaisimmin vallankumouksellista luokkaa, jotta se voi tarttua historialliseen tehtäväänsä johtaa proletaarista maailmanvallankumousta. Tämä tulee epäilemättä johtamaan edistykseen kunkin kommunistisen puolueen rekonstituutiossa ja sosialististen vallankumousten kehitykseen.

Olemme epäilemättä uuden vallankumousten ajan alussa maailmassa, imperialismien mätäneminen edistyy päivä päivältä. Maaperä proletaarille maailmanvallankumoukselle kypsyy, erityisesti tarve marxilais-leniniläis-maolaisten puolueiden johdolle tulee kasvavissa määrin ilmeiseksi. Syvenevät ristiriidat imperialistien välillä, lisääntyvä imperialistinen aggressio ja taantumuksellistuminen kasvattavat maailman sorrettujen kansojen ja kansainvälisen proletariaatin vihaa, ja tämä viha etsii kanavia muuttuakseen lihaksi. Kaikkien kommunistien ja vallankumouksellisten tulee keskittyä historian väistämättömään kulkuun ja muuttaa objektiiviset olot poliittisiksi ja organisatorisiksi perustoiksi proletaarisen maailmanvallankumouksen kehitykselle. Myrskyisät kehityskulut maailmassa ja ristiriitojen kärjistyminen tarjoavat meille mahdollisuuden ammentaa toivoa eikä epätoivoa. Kuten puheenjohtaja Mao sanoi: ”Taivaiden alla vallitsee suuri kaaos: olot ovat suotuisat.” Kaikkien kommunistien ja vallankumouksellisten tulee täyttää velvollisuutensa.

Organisoikaa joukkojen kapina marxismi-leninismi-maoismin lipun alle

Taisteluun kommunististen puolueiden rekonstituution puolesta tulee tarttua lujasti, aloitteella, vastuuntunnolla ja proletaarisella kunnianhimolla. Soveltaen marxismi-leninismi-maoismin universaalia totuutta luovasti, ymmärtäen täysin maoismin sen kehityksen kolmantena, uutena ja korkeampana vaiheena, jokaisen vallankumouksen historiallisten ja kansallisten olojen mukaisesti, kommunistien tulee edistää yleisen

poliittisen linjan ja ohjelman takomisessa vallankumoukselle, jota heidän tulee johtaa keskellä kahden linjan taistelua ja luokkataistelua vallan valtaamiseksi, mikä voidaan saavuttaa vain vallankumouksellisen sodan kautta, ja samalla rakentaa taistelumuotoja vastaavat järjestömuodot. Kommunistien tulee mennä joukkojen syvimpiin ja laajimpiin kerroksiin, kasvattaa heitä vallankumouksellisessa väkivallassa ja taistelussa revisionismia ja opportunistia vastaan, tehden pesäeron porvarilliseen ”legaalisuuteen” ja parlamenttikretinismiin, ymmärtäen, että köyhimmät, jotka ovat enemmistö ja kaikkein alttiimpia kapinoimaan, määrittävät vallankumouksen kehityksen. Vain näin voidaan lakaista pois ”jättimäinen roskakasa” osa osalta ja kommunistit voivat käsitellä oikein suhdetta taistelun päivittäisten vaatimusten puolesta ja taistelun vallasta välillä, ymmärtäen, että valta on joukkojen ensimmäinen ja päällimmäinen vaatimus. Vain niin voi nousta työläisten ja talonpoikien liitto, joka on takuuna proletariaatin hegemonian säilyttämiseksi demokraattisen vallankumouksen rintamassa, ja vain niin voidaan säilyttää proletariaatin hegemonia myös sosialistisessa vallankumouksessa. Näin suuntautuen meidän tulee organisoida kaikkein johdonmukaisimmin vallankumouksellinen luokka, proletariaatti sekä talonpoikaisto, joka on vallankumouksen pääluokka sorretuissa kansakunnissa, ja muodostaa luja yhteisrintama kaikkien muiden sorrettujen ja riistettyjen joukkojen vallankumouksellisten kerrosten, naisten, intellektuellien, kaupunkien köyhien joukkojen, nuorison, lasten ja kaikkien muiden luokkien ja kansankerrosten kanssa.

Proletariaatti voi vallata poliittisen vallan vain vallankumouksellisen väkivallan kautta, ja tästä syystä aseellinen taistelu on taistelun päämuoto ja organisaation päämuoto on vallankumoukselliset asevoimat. Ennen vallankumouksellisen sodan puhkeamista kaikkien taisteluiden ja järjestäytymisen tulee palvella sen valmistelua ja sen aloittamisen jälkeen kaiken tulee palvella sen kehittämistä voittoon saakka.

Objektiiviset olosuhteet kansansodan kehittämiseksi ovat erinomaiset, ja kaikki hiljattaiset opetukset aseellisesta yhteenotosta imperialismin ja maailman kansojen välillä vahvistavat marxisti-leninisti-maoistien sotilaallisen teorian pätevyyden. Se, että ihminen on ratkaiseva tekijä sodassa, tuli jälleen todistetuksi yhdysvaltalaisen imperialismin valtavassa sotilaallisessa tappiossa Irakissa ja Afganistanissa. Palestiinan kansallisen vastarinnan rintaman kokemukset osoittavat, että pitkällistä sissisotaa voidaan ylläpitää menestyksekkäästi jopa urbaanissa ympäristössä mitä kovimmissa oloissa niin kauan, kuin se nojaa joukkojen tukeen ja ammentaa vahvuutensa niistä. Kokemukset Palestiinan tai Ukrainan taistelukentiltä saavat imperialistien strategikot kääntämään teoriansa ympäri, ja nyt he tunnistavat jälleen maasodankäynnin ratkaisevuuden ja antavat siinä tunnelisodankäynnille jälleen enemmän merkitystä. Jopa sellaisten aseiden kuin droonien kehitys voi, kun kansan taistelijat oppivat käyttämään niitä, tulla hyödylliseksi osaksi vallankumouksellisen armeijan arsenaalia.

Kaikki edellä sanottu tekee meistä yhä vakuuttuneempia, päättäväisempiä ja kunnianhimoisempia palvelemaan maailman kommunistien jälleenyhdistymistä näköalana kommunistisen internationaalin rekonstituutio. Tämä taistelu on pitkä, monimutkainen ja vihollisen jatkuvat hyökkäykset tekevät siitä entistäkin vaikeamman, mutta me kommunistit olemme olemassa juuri ratkaistaksemme ongelmat, joita proletaarinen maailmanvallankumous eteemme asettaa. Kommunistit ovat kaikkien vaikeuksien yläpuolella ja mikään tai kukaan ei voi pysäyttää meitä. Me tulemme voittamaan.

Vaikka monissa ”anti-imperialistisissa” diskursseissa parlamentaristiset tai reformistiset taistelut esitetäänkin ratkaisuna, historiallinen kokemus on osoittanut, että nämä keinot eivät tee muuta kuin voimistavat kansojen riistoa ja legitimoivat riistoa. Tässä vaiheessa vallankumouksellisen, luokkakantaisen ja kansainvälisen anti-imperialistisen taistelun rakentaminen on kiireellinen välttämättömyys. On välttämätöntä järjestää maailman sorrettujen kansojen ja kansainvälisen proletariaatin vallankumouksellinen väkivalta ja kansansodat, unohtamatta koskaan, että vastavallankumouksellinen väkivalta voitetaan vallankumouksellisella väkivallalla. Parlamentaarinen tai reformistinen opportunisti palvelee olemassaolevan järjestelmän jatkumisen turvaamista ja tekee sorrettujen oikeuksista aina vain haavoittuvaisempia. Tästä syystä ideologinen selvyys, poliittinen aloitteellisuus sekä kansallisten ja kansainvälisten järjestöjen kehittäminen proletaarisen maailmanvallankumouksen perustojen vahvistamiseksi ei ole valinnaisuus vaan välttämättömyys. Konkreettinen vastine tälle välttämättömyydelle tulee yhä tärkeämmäksi tänä päivänä marxilais-leniniläis-maolaisten puolueiden vahvistumisen, rekonstituutioprosessien edistymisen ja kansainvälisten anti-imperialististen järjestöjen kehittymisen myötä.

Tänä päivänä käsillämme oleva kiireellinen tehtävä on muodostaa kansainvälinen anti-imperialistinen rintama, jonka päätavoite on nostaa tuki kansansodille uudelle tasolle. Täten vahvistamme kivenkovan tukemme Perun Kommunistiselle Puolueelle, Filippiinien Kommunistiselle Puolueelle, TKP/ML:lle sekä Intian Kommunistisen Puolueen (maolaisen) toverien taistelulle – toverit taistelevat tänä päivänä sankarillisesti lyödäkseen Intian taantumuksellisen vanhan valtion asevoimien ”Operaatio Kagaarin” (saarto- ja tuhoamisoperaatio), pitäytyäkseen kansansodan tiellä ja pitääkseen punaisen lipun korkealla. Olemme vakuuttuneita siitä, että toverimme tulevat murskaamaan vastavallankumouksellisen saartokampanjan ja että kansansota tulee voittamaan lopulta.

Kutsumme kaikkia maailman kommunisteja ja vallankumouksellisia liittymään meihin marxismi-leninismi-maoismin lipun alle leppymättömässä taistelussa imperialismia, revisionismia ja maailman taantumusta vastaan proletaarisen maailmanvallankumouksen palveluksessa.

ELÄKÖÖN VAPPU!

ALAS IMPERIALISMI, REVISIONISMI JA TAANTUMUS!

**VOITTO KUULUU VASTARINTAA TEKEVÄLLE JA TAISTELEVALLE
KANSAINVÄLISELLE PROLETARIAATILLE JA MAAILMAN SORRETUILLE
KANSOILLE!**

**ME TULEMME VOITTAMAAN, KANSAINVÄLINEN PROLETARIAATTI JA
MAAILMAN SORRETUT KANSAT TULEVAT VOITTAMAAN!**

VOITTO KANSANSODILLE!

ELÄKÖÖN MARXISMI-LENINISMI-MAOISMI!

ELÄKÖÖN KKL!

ELÄKÖÖN PROLETAARINEN INTERNATIONALISMI!

EESPÄIN ANTI-IMPERIALISTISEN RINTAMAN RAKENTAMISESSA!

KAIKKIEN MAIDEN PROLETAARIT, LIITTYKÄÄ YHTEEN!

Kansainvälinen Kommunistien Liitto

1. toukokuuta 2025